

Нараз оглядають ся подорожні, а за ними показала ся на
облаках маленька чорна хмара, не більша як капелюх. Такої ма-
ленької хмари здавало би ся, не має чоловік чого страхати ся,
але де там! За кілька хвиль з тої маленької хмари зробила ся
велика хмара, завбільшки як будинок. Ще часочок, ще хвилька,
а хмара що раз більшає і ширіше так, що невдовзі закрило ся
ціле просторе і ясне перед хвилею небо страшною чорною мов
ніч хмарою. За маленький часок почав падати густий дощ. І не
встигли ще подорожні оглянути ся, як зірве ся страшна мор-
ська буря, страх! Навали водні в гору підіймає, що аж дивно
згадати.

Перелякані моряки увивають ся, тільки сил їм стане, що-
би корабель від погибелі охоронити. Запустили якор в дно мо-
ря і ждуть поки буря утихне; але на дармо. Навальниця бе за
навальницею, громи тріскають зв громими, що аж у ушах гуде!
Подорожні як могли так ратували ся і вкінці видать, що нема
що робити, посідали в кораблі і здали ся на волю Божу.

Аж тут знов зірве ся страшна навальниця, більша і грізній-
ша від тамтих перших, як кинє кораблем в гору, майже під ст-
мі облаки, а потім як жбурне ним у безмірну морську пропасть
до скали... і корабель розтріскав ся на дрібні кусці!

Все, що жило на кораблі, повинняло до моря і в його
глибині стало ся жертвою погибелі. Лиш один Петро, не стра-
тивши притомности, хопив за дошку, що відбила ся від кораб-
ля, і сильно її руками учепивши ся, поплив по морських хви-
лях мов як мурашка.

І так раз по раз бурикаючи ся з морськими хвилями, плів
наш Петро до самого вечера. Аж під вечер, коли буря устала,
доплив він до одного о трова, при котрого березі стояв при-
нятний якийсь корабель. Один з моряків видячи з корабля,
що пливе, тримаючи ся дошки, чоловік, борзеньке всів у чай-
ку і доплив до Петра, а побачивши, що він живий, взяв його з
собою в чайку і привіз до корабля.

Петро був майже без притомности, а прийнявши до себе,
опамятав ся, що знов стає в опіці цілком чужих, незнамих йо-
му людей; з ними він ані розмовити ся не може, ані попросити
їх о щось, бо мова для него цілком чужа, і то така, що в своїм
життю ще подібної не чув. Повиїмав він з кишені свої свідо-
цтва від давнього папа і що були цілком номокли, то положив
їх відтак близько вогню в кораблі, де вони просохли. На щастє
чорнило з них не позникало.

— Богу Всевисьньому дякую, — каже Петро — що хоч той
скарб заховав ся добре! Буду мати колісь з чим перед своїми